

offentliggjorte afstemningstal viste. Efter hans mening var det kun ved hjælp af de såkaldte kompetente forsamlinger, det var lykkedes at skaffe et så stort antal ja-stemmer fra arbejderside. Hvis man alene så på de af medlemmerne afgivne stemmer, måtte ja-stemmerne reduceres fra 194 509 til kun 115 000. Efter stærkt at have kritiseret de gældende afstemningsregler vendte han sig mod mæglingforslagets indhold, som han fandt ganske utilfredsstillende både med hensyn til betalingen for skæve helligdage, lavtlønstillæg og øvrige tillæg, ligesom han fandt det urimeligt, at det intet indeholdt om arbejdstidsforkortelse. Yderligere kritiserede han mæglingforslaget, fordi der heri var optaget bestemmelser om en aspirantordning for sømændene. Han erklærede, at kommunisterne ville gå imod lovforslaget og forlange, at der i stedet blev givet parterne lejlighed til nye direkte forhandlinger.

Viggo Starcke (DR) udtalte, at retsforbundet helst havde set så få indgreb som muligt, men som forholdene lå, ville alle parter stå sig bedst ved, at produktionen atter kom i gang og der skabtes ro og arbejdsfred, hvorfor man kunne anbefale lovforslaget til vedtagelse. Angående en fremtidig ordning erklærede han, at retsforbundet var modstander af en fast tvungen voldgift, hvorfor han advarede mod en forhastet gennemførelse af en sådan og i stedet tilrådede en saglig undersøgelse af spørgsmålene ved en kommissionsbehandling.

Udenfor ordførernes kreds talte *Hans Rasmussen* (S), der gav udtryk for, at han havde fundet mæglingforslaget egnet som grundlag for en løsning; når et flertal af arbejderne alligevel havde forkastet det, ville han dog ikke lægge skjul på, at indtil man fandt en anden og farbar vej til afgørelse af løn- og arbejdsvilkår, måtte arbejderne i et demokratisk land have mulighed for at anvende aktionsretten. Angående mulighederne for at nå frem til nye regler for afgørelsen udtalte han: „Fra De samvirkende Fagforbund har vi tilbudt, og det står vi ved, at gå ind i en fordomsfri drøftelse om arbejdsmarkedets forhold, om septemberforligets forhandlingsregler, loven om den faste voldgiftsret, forligsmandsloven og alle de love, som nu engang virker ind på det moderne arbejdsmarked, og som måske på adskillige områder virker med til, at vi ligesom arbejder med en vis stivhed, som ingen — hverken organisationerne, lovgivningsmagten eller samfundet — kan være tjent med.“ Han erklærede til slut, at han måtte tage forbehold med hensyn til en lovgivning af denne art, idet han ikke fandt det rimeligt med statsindgreb overfor en enkelt part af befolkningen, mens andre dele af denne frit og ubundet kunne danne deres indkomster.

Økonomi- og arbejdsministeren gav i sit svar til ordførerne på regeringens vegne et tilsagn om villighed til at deltage i undersøgelse af mulighederne for at foretage ændringer i det arbejdsretlige system.

Ved afslutningen af 1. behandling forkastedes med 155 stemmer